

بولتن کارگری

گروه کار کارگری سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت)

شماره 11، 3 ژانویه 2014

تحلیل هفته

دستمزد غیرنقدی ترفندی است برای کاهش دستمزد صادق کار

در حالی که صبر کارگرانی که در انتظار اجرای انجام وعده انتخاباتی افزایش دستمزد مطابق تورم در سال جاری توسط رئیس جمهور بودند به پایان رسیده و اعتراضات و اعتصابات کارگری با خواست افزایش دستمزد جای صبر و انتظار را گرفته است، مسئولین دولتی بجای افزایش دستمزد، خبر از تخصیص سبد ویژه کالایی دولت در ماه های بهمن و اسفند به ۵/۳ میلیون کارگر حداقل بگیر، و شناسایی گروه های دیگری از جمعیت ۱۲ میلیونی کارگران مشمول قانون کار دادند.

بنا به گزارشی به نقل از نوبخت، معاون برنامه ریزی و نظارت راهبردی رئیس جمهور، قرار است بازنشستگان تامین اجتماعی، افراد تحت پوشش کمیته امداد و سازمان بهزیستی و در مقطع دیگری خبرنگاران، طلاب، دانشجویان متاهل و برخی گروه های دیگر، از کمک رایگان بهره مند گردند.

ترکیب گروه هایی که بنا به گفته نوبخت قرار است مشمول کمکهای غیرنقدی رایگان دولت شوند، نشان می دهد که ظاهراً کمک دولت صرفاً شامل کارگران و بازنشستگان نمی شود و طلاب و دانشجویان و گروه های دیگری را نیز تحت پوشش قرار خواهد داد. طبعاً هیچ کارگری نه تنها مخالف پرداخت کمک به دانشجویان و دیگر گروه های نیازمند نیست، بلکه از آن حمایت هم می کند، اما معلوم نیست که اگر هدف آنطور که گفته می شود، افزایش قدرت خرید کارگران و بازنشستگان است، پس ترکیب کردن گروه هایی مانند طلاب با کارگران چه ربطی با همدیگر دارند. اما اگر منظور کمک رایگان است، پس دیگر این کمک رایگان چه ربطی به افزایش دستمزد که یک حق قانونی کارگر است و قرار بوده مطابق وعده انتخاباتی رئیس جمهور در سال جاری، مطابق با میزان تورم و طبق ماده ۴۲ قانون کار افزایش یابد، دارد؟

عدم پاسخگویی دولت به وعده انتخاباتی رئیس جمهور و حق قانونی کارگر، در کنار سفسطه هایی که برای توجیه و مضر نشان دادن افزایش دستمزد کارگران توسط دستگاه دولت از بعد از انتخابات رواج یافته و منجمله همین نحوه اعلام تخصیص پراهم کالای، به وضوح نشان می دهند که دولت با چنین ترفندهایی قصد دارد ماده ۴۲ قانون کار را به بهانه پرداخت کمک غیرنقدی بجای افزایش دستمزد، مانند دولت گذشته زیر پا بگذارد و از افزایش واقعی دستمزد کارگران حتی الامکان سر باز زند.

مبلغ کمکهای غیرنقدی که قرار است بصورت چند کالا پرداخت گردد، بسیار ناچیز است و نمی تواند حتی یک چهارم میزان تورم را جبران کند، کمیت و کیفیت کمکها مبهم گذاشته شده، موقتی اند و تضمینی برای تداوم آنها وجود ندارد، دایره شمولیت آن محدود به حداقل بگیرهاست. این طرح عملاً مانع افزایش دستمزد غیرحداقل بگیرها می گردد. دریافتی مستقیم کارگران و در اصل سطح دستمزدها را به جای افزایش کاهش می دهد و به تبع آن قدرت خرید کارگران را تضعیف می کند و از همه مهمتر، تحقیر شخصیت و منزلت اجتماعی کارگر است.

مطابق قانون اساسی و قانون کار، دولت موظف به تامین اشتغال، رفاه، درمان، مسکن، آموزش و ... حفظ منزلت کارگر است. کمکهای غیرنقدی نباید جای بخشی از دستمزد کارگر را بگیرند. دستمزد و حقوق جنبی کارگر باید در حدی باشند که ارتقاء مستمر سطح زندگی و رفاه کارگران و خانواده هایشان را تضمین کنند و کارگران باید بتوانند از طریق تشکیل اتحادیه های خاص خود، از حقوق انسانی و مدنی و رفاهی شان حراست نمایند و آن را ارتقاء دهند. دولتها و کارفرمایان حق ندارند، کارگران را از حقوق شان محروم و خود به تنهایی در مورد سرنوشت جامعه و شهروندان و به نفع منافع خودشان، علیه منافع و حقوق مدنی کارگران و دیگر شهروندان تصمیم بگیرند و قوانین را وضع یا فسخ کنند. دولت بجای تصمیمگیری خودسرانه و یک طرفه و پایمال کردن قوانینی که اجرای آنها را به سود خود و کارفرمایان نمی داند، باید سازمانهای واقعی کارگری را بعنوان طرف مذاکره به رسمیت بشناسد. در غیر این صورت هر تصمیمی که در ارتباط با حقوق کارگران بگیرد فاقد مشروعیت است.

مذاکره در مورد دستمزد و حقوق و سایر شرایط کار، باید مطابق کنوانسیونهای ۸۷ و ۹۸ سازمان بین المللی کار از طریق مذاکرات مستقیم دسته جمعی میان اتحادیه های کارگری و کارفرمایی انجام گیرد.

چند فراز و فرود در تاریخ جنبش اتحادیه ای هند¹

راما رانو، اکتبر 2010

جنبش کارگری در هند بیش از 150 سال سابقه دارد و شروع آن به سالهای 1850 و 1870 برمی گردد. اما تحرک واقعی آن از سال 1918 با تأسیس اتحادیه کارگری مدرس، که بخش اعظم اعضای آن کارگران معادن بودند، آغاز گردید. تشکیل گنجره سراسری اتحادیه های کارگری هند (AITUC) در سال 1920 تلنگری به جنبش سازمانیافته کارگری در هند بود. بدنبال آن و در نخستین سالهای تشکیلیابی اتحادیه ای کارگران بود که سلسله ای از اعتراضات و اعتصابات در مناطق مختلف هند وقوع یافت. تمرکز اتحادیه ها بر "خاتمه استعمار" کارگران در کارخانه ها و دیگر مراکز کار همچون معادن بود. اما این اتحادیه ها در مبارزه علیه نظام استعماری نیز مشارکت داشتند. رهبران ملی ای چون مهاتما گاندی نیز در جنبش اتحادیه ای فعالیت داشتند. تصویب قانون اتحادیه های کارگری در سال 1926 زمینه قانونی برای فعالیت اتحادیه ها را فراهم آورد.

تغییرات در آرایش سیاسی در هند منجر به انشعابی در گنجره سراسری اتحادیه های کارگری هند (AITUC) شد، که به تشکیل کنگره ملی اتحادیه های کارگری هند (INTUC) در سال 1947 و اتحادیه کارگری هندوستان (HMS) در سال 1948 انجامید. رویدادهای سیاسی بعدی همچون انشعابات در کنگره ملی هند و حزب کمونیست هند نیز به تشکیل اتحادیه های متناظری انجامیدند. بنابراین در هند پیوند اتحادیه ها به جریانات سیاسی تبدیل به واقعیتی عادی شد. انتخاب یک دولت کمونیستی در ایالت کرالا و بنگال غربی موجب تحرک خاص جنبش کارگری در این ایالات گردید.

شرکتهای دولتی و بسیاری از شرکتهای خصوصی، به یمن حمایت احزاب سیاسی و دولتهای انتخابی، وسیعاً «اتحادیه مند» شدند. متعاقباً در سالهای 1960 و 1970 فعالیتهای اتحادیه ای، که غالباً به اعتصاب و دست کشیدن از کار منجر می شدند، اوج گرفتند. اگرچه اعلام وضع اضطراری در سال 1975² به تعلیق حقوق اتحادیه ها و افت ناگهانی فعالیت آنها انجامید، اما با رفع وضع اضطراری، فعالیتهای آنها سر گرفته شدند. لازم به ذکر است که بسیاری از رهبران بانفوذ اتحادیه های کارگری که در موضع اپوزیسیون قرار داشتند، در دوران وضع اضطراری زندانی شدند. در سال 1976، زیر فشار اتحادیه های کارگری قانون "مناقشات مربوط به کار" به تصویب رسید که شرکتهای با بیش از 300 کارکن را موظف می کرد که برای اخراج افراد، از دولت اجازه بگیرند.

شکست اعتصاب در صنایع نساجی بمبئی در سال 1981، که توسط دوتا سامانت، از رهبران مستقل اتحادیه های کارگری رهبری می شد، رقم زننده فاز دیگری در حیات اتحادیه های کارگری بود. برآمد اتحادیه های غیرسیاسی که صرفاً به مطالبات اعضایشان توجه داشتند، تبدیل به یک واقعیت شد. پس از موج نخست لیبرالیزاسیون اقتصاد در سال 1984، برخورد اتحادیه ها [به مبارزات کارگری] نیز آغاز به تغییر کرد. در همین اوقات است که ترکیب اعضای آنها نیز شروع به تغییر می کند: کارگرانی که صرفاً خواهان شرایط زندگی بهتری اند بیشتر و بیشتر جای آنانی را که دارای انگیزه های سیاسی-ایدئولوژیک اند، می گیرند. اتحادیه های کارگری در بخش خصوصی مدام اقبال بیشتری به توافقاتی که با تولید گره

1- ما با وقوف به محدودیتهای کمی و کیفی این نوشته در مورد جنبش اتحادیه ای هند اقدام به نشر آن کرده ایم. تاریخ جنبش اتحادیه ای هند به طور کلی حاوی آموزشهای ارزشمندی برای جنبش اتحادیه ای ایران است. اما "سیاستزدگی" این جنبش در مقطعی طولانی از تاریخش و وضع امروزی آن وجوه پراهمیتی از این تاریخ اند، که می توانند به طور خاص موضوع مطالعه فعالان اتحادیه ای ایران قرار گیرند. ما در شماره های بعدی بولتن باز در این مورد مطلب خواهیم داشت.

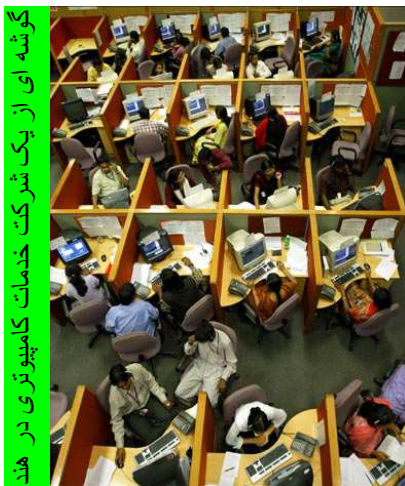
2- وضع اضطراری در هند اشاره به دوره ای از حکومت تحت مقررات ویژه، مبتنی بر قانون اساسی، دارد. تنها رئیس جمهور هند مجاز است، که در صورت تشخیص وجود تهدیدات بزرگ علیه کشور، اعم از تهدید داخلی یا خارجی، یا در صورت اوضاع مالی بحرانی اقدام به اعلام وضع اضطراری کند. به توصیه هیئت دولت و با استفاده از اختیارات وسیعی که قانون اساسی در اختیار رئیس جمهور می گذارد، او می تواند بسیاری از مقرراتی را که حقوق پایه ای شهروندان یا قوانینی که تقسیم قدرت در میان ایالات فدرال را تضمین می کنند، نادیده بگیرد. در تاریخ هند، از پس از استقلال آن، سه دوره از وضع اضطراری اعلام شده اند:

- از 26 اکتبر 1962 تا 10 ژانویه 1968، در جریان جنگ هند و چین، که اعلام شد "امنیت هند در اثر تجاوز خارجی تهدید شده است".
 - از 3 دسامبر 1971 تا 1977، در جریان جنگ هند و پاکستان، که بعداً با سومین مورد از وضع اضطراری توأم شد. در این نوبت نیز اعلام شد که "امنیت هند در اثر تجاوز خارجی تهدید شده است".
 - از 26 ژوئن 1975 تا 21 مارس 1977، در شرایط پرمناقشه و بی ثبات سیاسی تحت نخست وزیر ایندیرا گاندی، که اعلام شد "امنیت هند در اثر اغتشاشات داخلی تهدید می شود".
- منظور از وضع اضطراری در متن حاضر، مورد سوم است.

خورده اند، نشان می دهند. این نوع توافقات بعداً توسط اتحادیه های دولتی نیز پذیرفته می شوند. اتحادیه های قدرتمند بانکها با استفاده محدود از کامپیوتر موافقت می کنند و به ازای آن خواهان افزایش دستمزدها می شوند. در بسیاری از محیطهای کاری انتقال از برخورد مقابله جویانه به برخورد مبتنی بر همکاری قابل مشاهده بود.

مرحله بعدی رفرمهای اقتصادی، که در سال 1992 به اجرا گذاشته شد، بر گشودن اقتصاد و دمسازی با نیروهای اقتصاد جهانی تمرکز داشت. خصوصی سازی شرکتهای دولتی و بستن شرکتهای بی آینده، بخشهایی از این رفرمها را تشکیل می دادند. طرح "بازنشستگی داوطلبانه" به گزینه ای قانونی برای شرکتهای تبدیل شد تا بتوانند پرسنل اضافی را مبتنی بر "توافق متقابل" مرخص کنند. صندوق نوسازی ملی تأسیس شد تا شرکتهای را برای تطبیق با "واقعتهای اقتصاد نوین" کمک دهد. در سالهای اخیر بسیاری از اتحادیه های کارگری سنتی، چه در بخش خصوصی و چه در بخش دولتی، متوجه اهمیت نیروهای بازار و رقابت شده و برای همکاری با مدیریت واحدهای مربوطه جهت افزایش توان رقابت شان اعلام آمادگی کرده اند. در حالی که صنعت و سرمایه گذاران خواهان "رفرم در کار" برای ایجاد انعطاف بیشتر در امر اخراج و استخدام کارگران اند، به یمن مخالفت اتحادیه های سراسری چنین تغییراتی انجام نشده اند.

ظهور نسل جدید کار در بخش تکنولوژی اطلاعات و خدمات کامپیوتری در شرکتهایی پا گرفت که فعالیتهای اتحادیه ای در آنها وجود نداشت. علاقه مندی به طی مدارج شغلی و رشد حرفه ای، کارکنان در این بخش را به رویگردانی از اتحادیه ها سوق می دهد. کارفرمایان نیز در این بخش از تأمین "شرایط کار مناسب" سر باز نمی زنند. اگرچه در مورد آغاز فعالیتهای اتحادیه ای در این بخش بحث و فحش هائی جریان داشته اند، اما در این زمینه پیشرفت عملی چندانی حاصل نشده است؛ برعکس امروزه در بخشهایی چون صنایع سنگین و خدمات، که از سنتهای قدرتمند اتحادیه ای برخوردار بوده اند، شاهدیم که شرکتهای فاقد اتحادیه های کارگری سر بر می آورند. بانکهای خصوصی تازه تأسیس بالکل فاقد اتحادیه اند.

📖 اخبار خارجی

اتحادیه اروپا درها را به روی کارگران رومانیایی و بلغاری می گشاید

دوچهارم و نه، 2 ژانویه 2014

اهالی رومانی و بلغارستان، 7 سال پس از عضویت این دو کشور در اتحادیه اروپا، اکنون حق کار در هر کجای اتحادیه را خواهند داشت. این تغییر نگرانی از مهاجرت توده گیر کارگران این دو کشور را، خاصه در آلمان و بریتانیا، موجب شده است.

رومانیاییها و بلغارها از دیروز، نخستین روز سال 2014 از این حق برخوردار شده اند.

نه کشور اتریش، بلژیک، بریتانیا، فرانسه، آلمان، لوکزامبورگ، مالتا، هلند و اسپانیا آخرین کشورهای عضو اتحادیه بودند که محدودیت کار کارگران دو کشور نامبرده در قلمروشان را از میان برداشتند.

بلغارستان و رومانی در ژانویه 2007، به عنوان فقیرترین اعضا، به اتحادیه اروپا پیوستند. عضویت آنها در آن هنگام مشروط به این شد که دیگر اعضای اتحادیه مجاز باشند بازار کار در قلمروشان را تا مدت 7 سال به روی کارگران این دو عضو ببندند.

با این حال بسیاری از کشورهای عضو، از جمله ایتالیا و سوئد، پیش از 7 سال بازار کارشان را به روی آنان گشودند و حق اقامت شان را نیز تضمین کردند.

طبق آخرین ارزیابی ها انتظار می رود که حدود 180 هزار کارگر از دو این کشور به آلمان روی آورند. سخنگوی دولت آلمان، استفان سیبرت، "آزادی رفت و آمد افراد در درون مرزهای اتحادیه اروپا را شانس برای آلمان و آلمانیها" نیز می داند.

با این حال این تغییر نگرانیهایی را از این که "مهاجران فقیر" برای برخورداری از رفاه به کشورهای ثروتمند رو آورند، به بار آورده است.

برخی از اعضای حزب دموکرات مسیحی، حزبی که آنگلا مرکل صدراعظم آلمان خود عضو آن است، خواهان آن شده اند که امکان برخورداری از سیستم رفاه اجتماعی محدود شود. اما سوسیال دموکراتها، شریک کوچکتر دموکرات مسیحی ها در دولت، و نیز احزاب اپوزیسیون این قبیل خواسته ها را به عنوان خواسته های پوپولیستی محکوم کرده اند.

در بریتانیا نیز مباحثه در این باره بالا گرفته است. شتاب دولت برای پیشگیری از بهره مندی از مزایای دولتی از طریق مقررات ویژه، به این بحث حدت بخشیده است.

اعضای حزب حاکم، حزب محافظه کار که نخست وزیر بریتانیا - دیوید کامرون - نیز عضو آن است، بر تشدید محدودیتها تأکید دارند، اما رئیس این حزب، گرانت شاپس، اعلام کرده است که "بریتانیا آن چه را که در چارچوب قانون میسر بوده است، انجام داده است.

بن بست مذاکرات با کارگران اعتصابی شهرداری احمدآباد هند

تایمز هند، 2 ژانویه 2014

در اثر بن بست که در مذاکره با کارگران موقت شهرداری احمدآباد پیش آمده است، شرکت خدمات شهری وابسته به شهرداری احمدآباد (AMC) اعلام کرد که اگر کارگران بلافاصله به سر کارشان برنگردند، قراردادشان خاتمه یافته تلقی خواهد شد.

کارگران موقت شهرداری با خواست دائمی کردن قراردادهایشان توسط دست به اعتصاب زده اند. روز سه سنبه، 31 دسامبر 2013، تعداد بسیاری از کارگران، از جمله نظافتکاران و کارگران شبکه آب و فاضلاب دست از کار کشیدند

گوروپراساد مهاپاترا، کمیسیونر شهرداری احمدآباد، می گوید که "اتحادیه کارگران اعتصابی خواهان آن است که به عنوان اتحادیه رسمی کارگران شهرداری به رسمیت شناخته شود. این اقدام غیرقانونی است. من علیه هر کس که به اخلال در انجام سرویس های شهرداری مبادرت ورزد، اقدام خواهم کرد. این به گروگان گرفتن شهر شبیه است". نظافت، خدمات شهری آب و فاضلاب و خدمات بهداشتی خدمات پایه ای اند که توسط شهرداری انجام می شوند. کارگران اعتصابی با جان شهروندان بازی می کنند".

یکی از رهبران کارگران می گوید که "شرکت خدمات شهری با موقت گذاشتن قراردادها این کارگران را قربانی می کند و دستمزدی کمتر از دستمزد روزانه به آنها می پردازد". او می افزاید: "کارگران در برابر فشار مقامات تسلیم نخواهند شد و به مبارزه شان ادامه خواهند داد.

دولت کامبوج عقب نشست:

افزایش دستمزد کارگران کامبوج

بانکوک پست، 1 ژانویه 2014

در پاسخ به اعتراضات ممتد هزاران کارگر، سرانجام دولت کامبوج تصمیم گرفت که حداقل دستمزد آنان را از 80 دلار به 100 دلار افزایش دهد. اید تصمیم از اول فوریه اجرا خواهد شد.

عکسی از راهپیمایی های اعتراضی روزمره در پنوم پنه

وزارت کار و آموزشهای حرفه ای در اعلامیه ای که در آخرین روز سال 2013 انتشار یافت، اعلام کرد که از اول فوریه حداقل دستمزد کارگران در بخشهای نساجی و کفش 100 دلار خواهد بود.

این افزایش دستمزد پس از آن حاصل شد که هزاران کارگر به اعتراضات و راهپیمایی هائی که حزب نجات ملی کامبوج، حزب اصلی اپوزیسیون، سازمان می دهد، پیوستند. خواست کارگران دو برابر کردن حداقل دستمزد است.

علیرغم خبر روز سه سنبه، بخشی از اتحادیه های کارگران نساجی می گویند که به این مقدار راضی نیستند و به اعتراضاتشان ادامه خواهند داد.

صنعت نساجی یکی از عمده منابع درآمد کامبوج است. در حال حاضر 925 کارخانه نساجی و کفش با حدود 700000 کارگر در کامبوج فعالیت می کنند.

هیچ کارگری دیگر قادر نیست زندگی کند

بازدید شدن به ماه های پایان سال در ایران، بحث بر سر دستمزد 93 روز به روز شدت می گیرد. از این رو حتی چند از فعالان کارگری در گفت و گو با رسانه های مختلف نقطه نظرات خود را چنین عنوان کردند:

جعفر عظیم زاده: طومارهای اعتراضی برای افزایش دستمزد

تنها در چند ماه اخیر بیش از سی درصد بر قیمت کالاهای ضروری افزوده شده است. متوسط دریافتی ماهانه میلیون ها کارگر اینک بین سیصد تا هفتصد هزار تومان است. دستمزدی که «حتی کفاف اجاره بهای حقیرترین منزل مسکونی را هم نمی دهد».

به عقیده جعفر عظیم زاده، رئیس اتحادیه آزاد کارگران، "دستمزد کارگران حداقل می باید به یک میلیون و پانصد هزار تومان برسد. اما راه حل فوری ما این است که هم اینک حداقل دستمزد تغییر کند و یک میلیون تومان باشد."

رئیس اتحادیه آزاد کارگران به خبرگزاری فرانسه گفت: "20 هزار تن از کارگران کارخانه های مختلف کشور با امضای طوماری خطاب به وزیر کار نسبت به میزان دستمزد خود و ناهماهنگی آن با فشار بیسابقه تورم در کشور دست به اعتراض زدند."

کارگران در این طومار اعتراضی، که با توجه به کثرت معترضین امضا کننده اهمیت و وزن ویژه ای دارد، علاوه بر شکایت از دستمزدهای زیر خط فقر، در عین حال به پدیده های رایج دیگری در بازار کار، از جمله قراردادهای موقت، عدم پرداخت دستمزدها، بیکارسازی ها و رواج ناامنی شغلی نیز اشاره کرده اند.

گرچه وزیر کار و مسئولان این وزارتخانه تاکنون کمترین واکنشی نسبت به این طومار از خود نشان نداده اند، با این حال این روزها طومار 20 هزار کارگر، در مطبوعات و نیز در مجلس شورای اسلامی سرو صدای زیادی بر اه انداخته است."

چمنی: پرداخت مزد غیر نقدی تبعیض آمیز است

بسیاری از کارگران مشمول قانون کار نمی شوند و بسیاری از آن ها از نظر قراردادی شرایط مناسبی ندارند؛ بنابراین اگر سبب کالاهای ضروری مبنای مزد قرار بگیرد، مطمئنا میان همه کارگران توزیع نمی شود.

چمنی، عضو هیئت مدیره عالی انجمن های صنفی کارگران ایران، معتقد است که "اگر سبب کالاهای ضروری مبنای مزد قرار بگیرد مطمئنا اکثریت کارگران متضرر می شوند."

این فعال کارگری می افزاید: "کارگران شاغل در کارگاه های کوچک و زیر زمینی، کارگران روزمزد و... وضعیتشان چگونه می شود؟ آیا برای آن ها برنامه ریزی شده است؟ یا می خواهند سبب کالاهای ضروری را بدون نظر گرفتن آسیب هایش مبنای مزد قرار دهند؟ اجرای ماده 41 قانون کار و افزایش مزد پایه به میزان نرخ رسمی تورم بهترین راه حل برای کاهش فاصله کارگران با خط فقر است."

وی با اشاره به تجربه منفی پرداخت نقدی بن کالا، تصریح کرد: "وزارت کار پیش از دوران احمدی نژاد از طریق خانه کارگر میان کارگران بن کالا توزیع می کرد و کارگران با مراجعه به فروشگاه های خانه کارگر، سبب کالای خود را که معمولا شامل یک کیسه برنج، 20 قوطی تن ماهی، یک کیلو کره، چند بسته پنیر و... در سال می شد، تهیه می کردند اما این پرداخت غیرنقدی علاوه بر فسادهایی که به همراه داشت، بدلیل نداشتن پایه قانونی قوی، پایدار نبود."

آخرین خبر

آخرین خبر حکایت از آن دارد که در زمان برگزاری جلسات تعیین دستمزد شورای عالی کار، جمعی از نمایندگان رسمی تشکل های کارگری با معاون تنظیم نظارت بر روابط کار وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی دیدار کردند.

فرامرز توفیقی، عضو کمیته دستمزد، که خود در این جلسه حضور داشته است، به ایلنا گفت: "از سخنان حسن هفده تن - معاون تنظیم و نظارت بر روابط کار وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی - چنین بر می آید که دولت قصد دارد برای سال 93 با اختصاص سببی مشخص از کالاهای ضروری در تامین بخشی از دستمزد کارگران مشارکت کند."

وی گفت: "از نظر نمایندگان کارگری که در این جلسه حاضر بودند، معیار تعیین دستمزدهای سال 93 شرایط پیش بینی شده در ماده 41 قانون کار و در نظر داشتن تبعات اجرای فاز دوم قانون هدفمندی یارانه هاست، و بر این مبنا افزایش دستمزدها باید بر مبنای نرخ واقعی تورم بانک مرکزی، شوک های روانی و تورمی ناشی از آزاد سازی قیمت ها باشد."

کارگران سد گرین نهاوند 8 ماه بدون حقوق

کارگران سد گرین نهاوند هشت ماه است که هیچ گونه حقوقی دریافت نکرده اند. آنها با حضور در مقابل فرمانداری نهاوند، خواستار استیفای حق و حقوق خود شدند.

روز شنبه بیش از 30 نفر از کارگران سد گرین نهاوند بعلت پرداخت نشدن هشت ماه حقوق و مزایای خود در مقابل فرمانداری نهاوند تجمع کردند.

آیت چگینی، یکی از کارگران معترض، به خبرنگار مهر گفت: "هشت ماه است حقوق نگرفته ایم، کارگاه سد و عملیات اجرایی آن تعطیل شده است و هیچ کس پاسخگوی اعتراض ما نیست."

به گزارش خبرنگار مهر، احداث سد گرین نهاوند از جمله طرحهای کلان و بزرگ منطقه غرب کشور و استان همدان است که با هزاران هزار آرزو و وعده و وعید توسط محمد رضا رحیمی معاون اول محمود احمدی نژاد رئیس جمهور سابق در روز 9 خرداد سال 1390 آغاز شد.

کمیسیون کارگری شورای تامین شهرستان مبارکه کتبا ابلاغ کرد

اولین گام پیروزی کارگران پلی اکریل اصفهان

کمیسیون کارگری شورای تامین شهرستان مبارکه با ارسال نامه‌ای به کریم فروزان مدیرعامل شرکت پلی اکریل اصفهان تاکید کرده SBU (سیاست کوچک سازی کارخانه) متوقف شده است.

به گزارش اینلنا این نامه که رونوشت آن به امضای مهدی سلیمانی، فرماندار شهرستان مبارکه، رسیده به شرح اقدامات صورت گرفته در خصوص شرکت پلی اکریل اصفهان می‌پردازد.

کمیسیون کارگری شورای تامین شهرستان مبارکه در ادامه نامه در خصوص مدت قرارداد کارگران مقرر کرده است از هرگونه کاهش مدت قرارداد خودداری و تا حد امکان، نسبت به افزایش مدت قراردادها اقدام شود.

در پایان این نامه، ضمن تاکید بر پیگیری مدیریت در خصوص ارتقاء خدمات رفاهی از جمله رستوران شرکت پلی اکریل اصفهان، بازنگری در طرح طبقه بندی مشاغل به بعد از تشکیل شورای اسلامی کار موکول شده است.

لازم به ذکر است بنا به گفته نماینده کارگران پلی اکریل اصفهان، در حالی که یک هفته از تاریخ ارسال این نامه می‌گذرد، هنوز نشانه‌ای دال بر توقف اجرای سیاست کوچک سازی در کارخانه به چشم نمی‌خورد، اما کارگران تصمیم گرفته‌اند تا پایان هفته جاری به فرمانداری فرصت دهند و به همین منظور نیز، تجمعات شان را متوقف کرده‌اند.